

Inleiding over Psalm 48

1. Een lied, een psalm, voor de kinderen van Korach.
2. De HEERE is groot en zeer te prijzen, in de stad onzes Gods, op den berg Zijner heiligheid.
3. Schoon van gelegenheid, een vreugde der ganse aarde is de berg Sion, aan de zijden van het noorden; de stad des groten Konings.
4. God is in haar paleizen; Hij is er bekend voor een Hoog Vertrek.
5. Want ziet, de koningen waren vergaderd; zij waren te zamen doorgetogen.
6. Gelijk zij het zagen, alzo waren zij verwonderd; zij werden verschrikt, zij haastten weg.
7. Beving greep hen aldaar aan, smart als van een barende vrouw.
8. Met een oostenwind verbreekt Gij de schepen van Tharsis.
9. Gelijk wij gehoord hadden, alzo hebben wij gezien in de stad des HEEREN der heirscharen, in de stad onzes Gods; God zal haar bevestigen tot in eeuwigheid. Sela.
10. O God! wij gedenken Uwer weldadigheid, in het midden Uws tempels.
11. Gelijk Uw Naam is, o God! alzo is Uw roem tot aan de einden der aarde; Uw rechterhand is vol van gerechtigheid.
12. Laat de berg Sion blijde zijn; laat de dochteren van Juda zich verheugen, om Uwer oordelen wil.
13. Gaat rondom Sion, en omringt haar; telt haar torens;
14. Zet uw hart op haar vesting; beschouwt onderscheidenlijk haar paleizen, opdat gij het aan het navolgende geslacht vertelt.
15. Want deze God is onze God eeuwiglijk en altoos; Hij zal ons geleiden tot den dood toe.

1.De HEER' is groot; elk zing' Zijn lof
In Salems stad en tempelhof,
Waar onze God, bij zuiv're tonen,
Op Zijnen heil'gen berg wil wonen.
Hoe schoon, hoe welgelegen,
Wat vreugd voor d' aard', wat zegen,
Is Sions berg ! hoe groots, hoe blij,
Hoe heerlijk aan de noorderzij!
Wie is 't, die niet de Godsstad roemt,
De stad des groten Konings noemt?

2.In haar paleizen vestigt God
Zijn troon; wordt daar erkend, een slot,
Een hoog vertrek voor 't volk te wezen;
Geen vorsten heeft men daar te vrezen.
Pas hadden zij, verbonden,
Den tocht zich onderwonden;
Pas hadden zij de stad in 't oog,
Of hun verwond'ring steeg zo hoog,
Dat, Sion slechts van ver te zien,
Hen straks van schrik terug deed vliên.

3.Daar greep hen beving aan, vervaard,
Vol smart, gelijk een vrouw die baart.
Zo doet G' een oostenwind de kielen
Van Tarsis' vloot in zee vernielen.
Wij zagen, 't geen onz' oren
Voorheen slechts mochten horen;
In deze stad, den troon der eer
Van God, der legerscharen HEER'.

Hij zal, door macht en kloeke daân,
In eeuwigheid haar vast doen staan.

4.Wij, o verheven Majesteit,
Gedenken Uw weldadigheid
In 't midden van Uw heil'ge woning.
Gelijk Uw Naam is; grote Koning,
Bij ons terecht geprezen,
Zo is Uw roem gerezen,
En bij de volken zeer vermaand,
Tot aan het uiterst' eind der aard.
Uw rechterhand, die 't kwaad niet duldt,
Is met gerechtigheid vervuld.

5.Dat Sions berg weergalm' van vreugd,
Laat Juda's dochters zijn verheugd,
Wijl Gij haar vijand sloegt in 't strijden.
Gaat Sion rond aan alle zijden;
Telt al den vestingwerken
En torens, die 't versterken;
Ja ziet met een oplettend oog,
Paleizen steig'ren hemelhoog,
En stout verduren al 't geweld,
Opdat gij 't aan uw kroost vertelt.

6.Want deze God is onze God;
Hij is ons deel, ons zalig lot,
Door tijd noch eeuwigheid te scheiden;
Ter dood toe zal Hij ons geleiden.

Vraag en antwoord 54 en Psalm 48 (Dr. H.F. Kohlbrugge)

Wij hebben in onze Heidelberger Catechismus een kostelijke vraag en antwoord, een kostelijke leer in de 54ste vraag (zie HC zondag 21), waar het heet: Wat gelooft gij van de heilige, algemene, christelijke kerk? Daar is nu niet gemeend een kerk van steen, enkel een gebouw, maar onder "kerk" hebben wij te verstaan de gelovigen, die zich houden aan één belijdenis, die hebben één doop, één geloof, één God, de Vader, één waarachtige Jezus, en één Heilige Geest.

Het antwoord op deze vraag luidt: Dat de Zoon van God, uit het ganse menselijk geslacht, Zich een gemeente, tot het eeuwige leven uitverkoren, door Zijn Geest en woord, in eenheid des waren geloofs, van het begin der wereld tot aan het einde, vergadert, beschermt en onderhoudt; en dat ik daarvan een levend lidmaat ben en eeuwig zal blijven. Bij deze belijdenis hoort een wonderschone Psalm of loflied op de kerk Gods, ik meen de 48ste Psalm. Daar lezen wij: Een lied, een Psalm, voor de kinderen van Korach. De Heere is groot en zeer te prijzen, in de stad onzes Gods, op de berg Zijner heiligheid. Schoon van gelegenheid, een vreugde der ganse aarde, is de berg Zion, aan de zijden van het noorden; de stad van de grote Koning.

God is in haar paleizen; Hij is er bekend voor een Hoog Vertrek. Want ziet, de koningen waren vergaderd; zij waren tesamen doorgetogen: Gelijk zij het zagen, alzo waren zij verwonderd; zij werden verschrikt, zij haastten zich weg.

Beving greep hen aldaar aan, smart als van een barend vrouw. Met een oostenwind verbreekt Gij de schepen van Tharsis. Gelijk wij gehoord hadden, zo hebben wij gezien in de stad des Heeren der heirscharen, in de stad onzes Gods; God zal haar bevestigen tot in eeuwigheid. Sela. O God! wij gedenken Uwer weldadigheid, in het midden Uws tempels. Gelijk Uw Naam is, o God! alzo is ook Uw roem tot aan de eindten der aarde; Uw rechterhand is vol van gerechtigheid. Laat de berg Zion blijde zijn; laat de dochteren van Juda zich verheugen om Uwer oordelen wil. Gaat rondom Zion en omringt haar! telt haar torens; zet uw hart op haar vesting; beschouwt onderscheidenlijk haar paleizen, opdat gij het aan het navolgende geslacht vertelt; want deze God is onze God eeuwig en altijd; Hij zal ons geleiden tot de dood toe!

Het gehele menselijk geslacht is eigendom van de Zoon Gods; Hij is Heere daarover. Het gehele menselijk geslacht wordt echter niet zalig, kan niet zalig worden, omdat zulks niet in overeenstemming is met de raad Gods. Maar tot het hele menselijk geslacht komt de prediking van het verbond der genade Gods; dan hier, dan daar komt deze prediking, dat alles, wat deze prediking hoort, zich daaraan onderwerpe. Dat, wat deze prediking hoort en onder het woord leeft, heet kerk, kerk van Christus: dit is echter een zodanige kerk, wier leden niet allen zalig worden; maar het is slechts de uitwendige kerk. Uit deze grote hoeveelheid van personen vergadert Zich nu de Zoon Gods de Hem als eigendom toebehorende gemeente, zodat men in de gemeente nog een gemeente heeft, welke God kent; in de kerk nog een kerk, welke God kent.

Uit het gehele menselijk geslacht vergadert Zich de Zoon Gods een gemeente. Deze gemeente is uitverkoren van God, de Vader, uit vrije ontferming, en is aan de Zoon gegeven, opdat de Zoon deze gemeente, nadat Hij haar met Zijn bloed gekocht heeft, ook vergadere. Deze van de Vader uitverkoren gemeente is de Zoon overgegeven van alle eeuwigheid en de Zoon vergadert haar in de tijd. Deze gemeente is van God uitverkoren ter wedergeboorte, ter bekering, tot het geloof, tot het eeuwige leven.

Het eeuwige leven is voor de gemeente bepaald en verzekerd: daarop ontvangt de gemeente, nadat zij door het bloed van Christus vrij en rein gesproken is, het recht, het recht van een kind. Door een testament is het voor de gemeente vastgesteld, dat zij het eeuwige leven beërven zal. Deze gemeente vergadert Zich de Zoon van God en dat doet Hij, ten eerste: door Zijn Geest, waardoor Hij haar levend maakt, haar bekeert, dat de enkele in zich keert en het voelt, dat hij in de dood ligt, zich in het verderf bevindt, dat hij God hebben moet, dat hij de Heere Jezus hebben moet. Deze Geest maakt levend, neemt het stenen hart uit de mens weg en geeft hem een hart van vlees en verlicht zijn verstand; want waar de Geest niet komt, begrijpt de mens van de dingen Gods niets, volstrekt niets. Wanneer hij ook nog zo christelijk opgevoed is, wanneer hij de Bijbel van buiten kent, veel over godsdienstige zaken kan spreken, wanneer hij ook de ware prediking verstaat, zo verstaat hij, wanneer het tot het doen, wanneer het tot het werk komen zal, toch niets, volstrekt niets, welk verheven verstand hij ook hebben mag. Daar is hij gelijk aan het kind, dat de Catechismus weliswaar kan opzeggen, maar waar die stukken thuis horen, weet het niet. De Geest is het dus, die de mens verlicht, dat hij kennis krijgt van zijn ellende, vervolgens daarvan, dat er een middel voorhanden is, om uit de ellende verlost te worden, een weg, dat de mens weer tot God komt, weer met God verenigd wordt. Dit doet echter de Zoon Gods niet door de Geest op zulk een manier als de dweepers het zich

voorstellen, maar Hij vergadert Zich de gemeente door Zijn Geest en woord. De Heere Jezus gebruikt dus de Geest en Zijn woord, dat eigenlijk de mens doodt en verhardt; wanneer echter het hart week gemaakt en gebroken is, maakt het woord door de Geest levend. Hij gebruikt dus ook het woord, dat het binnengaat in het oor, in het verstand en in het hart en zo wordt het verstand verlicht en de wil gelouterd en tot God geleid en tot Zijn geboden en de hartstochten worden van het boze afgeleid tot het goede.

Deze gemeente vergadert Zich de Zoon Gods in enigheid van het ware geloof. Het is onmogelijk, dat er allerlei geloof zou kunnen bestaan, dat men door allerlei geloof zou kunnen zalig worden. Zulk een broederschap wil de duivel wel oprichten, daar moet het er niet op aankomen, wat iemand gelooft en drijft. Dat is echter uit den boze. Er bestaat slechts één geloof, slechts één waarachtig geloof, namelijk het geloof, dat de Heere Jezus Zelf geeft en werkt door Zijn Geest en woord, en dat is een geloof, waarbij de mens wegvalt en hij God houdt voor de levende God en Zijn woord voor waar houdt en Zijn gebod voor heilig en de genade voor de genade. Daarom: allen, die zalig worden, hebben slechts één geloof. Er kan niet allerlei geloof bestaan. Hier op aarde gaat het weliswaar toe zodanig, maar in de hemel kent men slechts een belijdenis, namelijk die, welke geheiligd is door wonderen en tekenen, welke God gegeven heeft, dat Hij met Zijn volk is. Er is een eenheid van het ware geloof. Er kan een eenheid van geloof voorhanden zijn bij al degenen, die de antichrist aanhangen, maar de hoofdzaak is, dat het ware geloof aanwezig is. Dit ware geloof kan geen mens de ander geven. De kinderen kunnen wel onderwezen worden in het ware geloof, maar zolang zij niet tot de Heere bekeerd zijn, zullen zij allerlei geloof voor zich hebben, ofschoon zij uitwendig zich tot het ware geloof en de rechte belijdenis houden; dat zal aan de dag komen wanneer zij met hun lust op de proef gesteld worden. Geen mens kan de ander het ware geloof geven, maar alleen de Heere Jezus door Zijn Geest en woord.

Uit deze wereld heeft de Zoon Gods Zich Zijn gemeente vergaderd. Daarmede heeft Hij reeds aangevangen in het paradijs. Adam en Eva waren geheel en al van God afgekomen, verborgen zich achter de bomen van de hof, omdat zij gezondigd hadden, en waren als dwalende schapen. Daar komt echter de Herder, de trouwe Herder, en roept: Adam, waar zijt gij? Zo heeft dus de Zoon Gods Zijn kerk vergaderd en geformeerd uit Adam en Eva. Adam en Eva, Kaïn en Abel met hun vrouwen vormden de uitwendige kerk. Maar Kaïn was zulk een man als later Kajafas tegenover de Heere Jezus; hij sloeg zijn broeder Abel dood en ontvluchtte met zijn vrouw uit het midden der gemeente.

Zo is het van het begin der wereld toegegaan. Zolang de wereld bestaan zal, zal de Heere Jezus ook nog enigen vergaderen uit het ganse menselijk geslacht. En die daartoe behoren, die Hij echter nog niet vergaderd heeft, gaan op het dwaalspoor; zij zijn blind en vijandig, steken in eigen wegen en alle mogelijke verkeerdheden, in verborgen, gruwelijke zonden, zijn kinderen des toorns door de wil van de duivel; de Heere Jezus echter brengt hen tot inkeer en leidt hen binnen in de ark, opdat zij nog gered worden al eer de zondvloed komt; ik meen de jongste dag. Deze gemeente beschermt Hij ook. De mens wil altijd alles recht en wel gemaakt hebben, maar dat is juist zijn zonde.

De hoogmoed en de eigengerechtigheid der wereld kunnen Christus niet dulden, daarom hechten zij Hem aan het kruis en al de Zijnen moeten ook aan het kruis. Dat is een genadige leiding van de getrouwe God; zo worden zij gelijkvormig gemaakt aan het sterven des Heeren Jezus, opdat zij ook met Hem zouden leven. De Heere Jezus beschermt hen, dat zij in het ware geloof bewaard worden, dat allen in eenheid van het ware geloof blijven. Daar kan nu soms deze, dan die godgeleerde richting gelden in de kerk van een land, maar zulke godgeleerdheid neemt de gemeente Gods niet aan; want de waarheid Gods is aan geen verandering onderhevig. Wat heden waarheid is, was ook reeds waarheid voor honderd, voor achthonderd, voor achttienhonderd jaren, ja, reeds in het paradijs, dezelfde waarheid, daar laat zich niets aan veranderen.

De taal van het volk Gods blijft dezelfde. De Heere beschermt alzo de Zijnen bij het éne geloof, dat zij daarin blijven; bij de éne liefde, dat zij daarin wandelen; bij het éne geduld, dat zij blijven onder het kruis. De vijanden kunnen Zijn kerk geen schade doen. Hij beschermt haar met verborgen macht, die van de wereld niet gezien wordt. De kerk van Christus is een kudde schapen; zij hebben geen klauwen, geen tanden om zich te verdedigen, maar zij hebben toch een macht, een macht rondom zich, dat alle macht der wereld daarvoor samenbreken moet, omdat zij een Koning bij zich hebben, die machtiger is dan wereld en hel; omdat zij een getrouwe Herder hebben, die Zijn leven laat voor Zijn schapen. Evenwel heeft Hij zulks gedaan en nu zit Hij ter rechterhand Gods, bekleed met alle macht en heerlijkheid en is bij ons tot aan het einde der wereld; Hij beschermt en onderhoudt van Zijn troon af Zijn gemeente. Daarop gaat steeds het streven van de duivel uit, van het paradijs af tot op de huidige dag, de gemeente Gods te verderven.

De duivel denkt: het is een zwakke duif, die kan ik wel spoedig verscheuren, het is een hoop van slechte mensen, die kan ik spoedig vernietigen; de gemeente Gods heeft geen God, God heeft haar verlaten, ik kan haar spoedig genoeg geheel uitroeien! Zo heeft Faraö gedacht en laat alle zoontjes der Hebreëen in het water werpen (Exodus 1, 22). O, hoe vaak is het reeds zo geweest, dat de gemeente Gods spoorloos verdwenen scheen! Een romeins keizer liet eens een munt slaan met het inschrift: "De naam der Christenen is uitgedelgd." Er was geen Christen meer te vinden.

Christus houdt Zijn gemeente; Hij zal steeds Zijn zeventuizend hebben, die hun knieën niet voor Baäl gebogen hebben (1 Kon. 19, 18). Hij behoudt haar in het verborgene en zij zoeken Hem in het verborgene, blijven bij Zijn woord en gebod en vragen naar de wereld en haar wil niet. Dan zijn er ook weer tijden, dat zij spreken moeten: ik had niet geloofd, dat er nog zovelen van hen zouden zijn!

Dat is een liefelijke leer van de heilige, algemene, christelijke kerk. Heilig is zij, omdat de Heere Jezus haar rein en heilig noemt in Zijn woord. Algemeen of katholiek (zodat de roomsen zich zeer ten onrechte de naam "katholieken" toe eigenen. Red.) heet de kerk Gods, omdat (-) men mag komen waar men wil in de hele wereld (-) zo vindt men de een of ander, die uw taal verstaat, wanneer u een kind Gods bent. Zo is de kerk algemeen of katholiek. Zij heet niet zo omdat zij een paus of bisschop erkent, maar omdat zij overal verspreid is, omdat men overal iemand vindt, die de tale Kanaäns verstaat. En "christelijk" heet de kerk in dezelfde zin, zoals wij lezen in de Catechismus, vraag 32 (zie HC): "Waarom wordt gij echter een Christen genoemd?"

"Omdat ik door het geloof een lidmaat van Christus en alzo Zijn zalving deelachtig ben."

Zo is dus de christelijke kerk de zalving van Christus deelachtig en heet daarom christelijk; en ook daarom heet zij christelijk, omdat zij overeenstemt met dat, waartoe zij de zalving heeft; opdat zij Zijn Naam belijde, zich Hem tot een levend dankoffer stelt en met een vrij geweten in dit leven tegen de zonde en met de duivel strijdt. Daarom heet zij christelijk.

Nu komt echter de toepassing: dat ik een lidmaat van haar ben. Ja, dat wil men zijn. Maar dan is men dikwijls een lidmaat aan dit lichaam, zoals een tak aan een boom die dood is; de dode takken echter worden afgehouden. Dat helpt u niets, dat u een lidmaat der kerk bent, maar de leer van de Catechismus dringt u, dat u tot het geloof geraakt om te kunnen zeggen: "dat ik een levend lidmaat der kerk ben."; dat ik dus niet alleen de belijdenis voor waar houd, maar ook door de Geest Gods wedergeboren ben. Dan komt nog een stuk: "en eeuwig zal blijven." Dus: ik ben een levend lid dezer gemeente en zal een levend lid dezer gemeente eeuwig blijven.

Wat het eerste aangaat, daar zou ik u willen bidden met de vraag naar huis te gaan: ben ik een levend lidmaat dezer gemeente? Denk daarbij aan de eenheid van het ware geloof. De Heilige Geest heet de Heilige Geest; die kan niet dulden, dat een ding waar kan zijn en het andere ook, die elkaar toch uitsluiten. Zo neem dus deze vraag mee naar huis: "ben ik van deze gemeente een levend lidmaat?"

En nu dit tweede: "ik zal het eeuwig blijven."

Wat was dat toch voor een jonge man, die dit geschreven heeft? Op welke grond kan hij wel dit van zich schrijven: "ik ben van deze gemeente een levend lid en zal het eeuwig blijven?"

Ja, op welke grond kan hij dit schrijven voor de gemeente, zodat schoolmeesters en predikers deze Catechismus de mensen in de hand geven, dat de kinderen deze vraag leren en opzeggen moeten? De opsteller van de Catechismus was geen wederdoper, hij heeft niet aangezien de vrucht, hij heeft niet mensen voor zich gehad, die zeggen kunnen: die is bekeerd en die is wedergeboren, en nu, omdat zij bekeerd zijn, geven wij hun de Catechismus, anders is het niet waar, wat zij zeggen. Niet aldus de geliefde hervormers; maar die gaven dit boek, zoals wij het hier hebben juist zo, in de kerk en in de school. Op welke grond? Zij hebben niet gezien op vlees, maar op God; zij hebben niet gezien op de dood in de mens, maar op Christus leven; niet daarop, wat de mens doet, maar wat Jezus voor hem gedaan heeft en doet. En de Heere had hen tot omkeer gebracht in de macht van Zijn genade en zij hadden geloofd en vroegen nu: hoe moeten de zielen uit het grote verderf gered worden? En de Heere gaf ten antwoord: met Mijn Evangelie! Daar grepen zij dan in de muil van de leeuw en trokken daaruit het reeds haast verscheurde, dat de Vader de Zoon gegeven heeft.

Waar is nu deze gemeente met de ogen te zien? Waar ligt deze stad Gods? Ik weet het niet. De Heere kent de Zijnen. Het zijn de gelovigen, de gemeenschap der heiligen. Ofschoon ik haar ook zie, is het toch niet mijn zaak te tellen en te meten de stad, die de Engel gemeten heeft. Waar is de stad Gods?

Buig u in het stof en spreek: de stad Gods is, waar ik ben. De Heere Jezus alleen is groot, Hij is in waarheid groot. De ziel wordt weliswaar vaak aangevochten en de macht en het geweld van het zichtbare schijnt haar, ach, zo groot! Waar echter de Heere Zich openbaart in de macht Zijner ontferming, daar wijkt de ganse wereld en het beeld van Nebukadnezar, de macht van de Farao, van Herodes en Pilatus, de list van Judas en alle geweld der mensen, zij storten in elkaar. De Heere Jezus is groot; Hij alleen is groot, Hij is zo groot, dat Hij hemel en aarde vervult. Groter kan de nood toch niet worden, geweldiger kan de duivel toch niet zijn, de Heere Jezus is alleen groot. Waar de zonde zeer groot en zeer veel is, daar is nog groter en geweldiger Zijn genade en waar de wateren der nood hoog rijzen en altijd hoger tot aan de lippen, daar is de macht van Zijn Geest nog groter, dat Hij de Zijnen droogvoets door leidt.

Zeer te prijzen is de Naam Jezus en wie tegen deze Naam opstaat, die alleen zalig maakt, moet ervaren, dat alle roem van het vlees niets is voor Hem. Men moet zelf klein worden, klein en te schande zijn geworden om in waarheid te zingen en te kunnen zeggen: in de stad Gods is Jezus groot. Groot is Hij en zeer te prijzen (-) neen, men kent Hem niet in de wereld! Zeer te prijzen zijn daarin allerlei namen van mensen, die kronen dragen, die groot en geweldig zijn en hun hoofd hoog verheffen. Maar Die in de hemel woont, lacht over hen; Hij zal ze in elkaar doen storten, waar Hij Zich in heerlijkheid openbaren zal, zittende op Zijn troon en uit de graven de doden tevoorschijn roept tot het oordeel. De wereld en wat van de wereld is, verandert te allen tijde, de Heere echter blijft wie Hij is, Hij blijft groot en zeer te prijzen en verbrijzelt de geweldige slang, die Hem wederstaat. Hij is zeer te prijzen (-) in de hele wereld is geen arts gelijk Hij, Hij kan redden van zonde, verderf en dood; daarom wordt Hij geprezen in de stad onzes Gods, op de berg Zijner heiligheid.

Hoe hoog zijn de bergen, die zich verheffen in de wereld! De mens stelt zichzelf op een hoogte en denkt: niets kan daarheen komen, waar wij zijn. Zij bouwen zich een berg van louter goud en zilver; zij brengen al hun macht en al hun vernuft tesamen en roepen luid: "zie! welk een berg!" Zo is de berg van de Heere Jezus niet, die is eerder zeer laag. Maar de trotse bergen weten niet, welke hand hen draagt. Zij zitten vol hoogmoed daar, als was er geen God in de hemel, die regeert en begrijpen niet, dat een doorboorde hand, die zij zelf doorboord hebben, hen draagt, totdat Zijn geduld teneinde is en daar ligt dan de berg, geworpen in de grondeloze diepte.

Het is een heilige berg, een berg van heiligheid. Daar bekleedt de Heere de Zijnen met heiligheid geheel en al, waar zij toch niets anders aan zich zien dan onreinheid. Daar is Hij Koning temidden der Zijnen, heeft rijke voorraden en alle mogelijke koninklijke schatten om uit deze volheid aan de Zijnen te geven te Zijner tijd en ure, wat Hij wil. Neen, het komt niet van New-York of Londen, niet van Berlijn, Hamburg of Amsterdam, maar uit de volheid van de berg Zion, daar komt alle heil uit te voorschijn. De Heere is aldaar Koning, en kent uw ellende wel, weet wel, welke behoeften de Zijnen hebben in een wereld als deze. Hij, die met Zijn doorboorde hand de trotse bergen draagt, en haar eens terugtrekken zal, Hij is het, die de arme goedertieren is en de ellendige een Helper en Ontfermer.

Was niet de lage heuvel Zion in de wereld, reeds lang was zij in vlammen opgegaan. Zion is haar middelpunt, dat onderhoudt haar, is zulk een schone tak (zie de vertaling van Ps. 48 van Luther. Red.) met heerlijke, liefelijke geur. Om zulks te leren kennen, moet men ziek zijn, stervensziek, niet weten, hoe zich te helpen, dan komt de Heere met dit takje, houdt het de moeden voor en verkwikt de Zijnen. Van dit takje stroomt als een regen neer goud en zilver, brood en water, troost en heil en alle volheid, alles is daar in. Het troost het ganse land. Overal, waar ellende is, en dit takje komt, richt het de neergebogen hoofden op. De ellendige ruikt eraan en springt op met een "toch"! Ik zal zingen op de harp voor mijn God en Heere; wat zal de mens mij doen! Hij is mijn Helper, mijn Redder!

Het is een klein takje, o zo klein, dat het slechts gezien kan worden wanneer de ogen door de Heilige Geest verlicht zijn en toch vervult het het hele land met zijn geur, met eeuwig leven en met troost voor het aardse leven.

Waar ligt dan deze stad, de stad van de grote Koning? Daar vloeit een diepe stroom, vol onrein water; daar is een duister dal, waar de zon niet schijnt, daar is het noorden en dreigt de stad te verslinden (-) aan de zijde van het noorden ligt de stad van de grote Koning!

"Dat ik derzelve een levend lidmaat ben en eeuwig zal blijven!" Hoe kunt u dat zeggen? Geeft u zich aan de wereld en haar lust over, zo gaat u op een vuurspuwende berg zitten en zet ge u ook aan een dis met kostelijke spijzen, het zwaard hangt aan een dunne draad boven uw hoofd; rust en vrede hebt u niet.

Ben ik achter in de stad Gods, zo mag de wereld, zo mag de hele hel zich tegen mij stellen, er is een muur tussen ons, zij kunnen mij niets doen, Onmiddellijk tegen het noorden, waar alle vijanden dreigen, daar is de stad, daar is zij op vaste en hechte fundamenten gegrondvest en de Koning dezer stad is groot, is groter dan alle macht van wereld en hel.

Dat weet men zeer goed in alle woningen waar de Heere Zijn licht ontstoken heeft, terwijl toch overal elders Egyptische duisternis heerst. Zulks weet men wel in hun woningen en het zijn allen koningen en zij wonen in paleizen. God is bij hen wel bekend, is bekend in hun harten, dat Hij Zijn gemeente beschermt en onderhoudt. En zo komt het: "ik ben een levend lidmaat der gemeente, en zal het eeuwig blijven." Dat leert Gods woord.

Daar komen zij op het volk des Heeren aan, de sterke leeuwen met hun grote macht, Herodes en Pilatus, Judas Iskariot en Farao, zij rukken aan met hopen en denken de kudde van Christus te vernietigen; zij rukken aan, zij aanschouwen de stad (-) en gaan op de vlucht! En de gemeente juicht: de Heere verbrijzelt de macht der wereld, "met een oostenwind verbreekt Hij de schepen van Tharsis". Eénmaal heeft de Heere dat letterlijk gedaan voor het arme, verachte Nederland, toen Hij de machtigste vloten, die er tegen oprukten, vernietigde en verbrijzelde. Zo gaat het voortdurend, waar Gods Geest de Zijnen vervult.

Ofschoon de macht en de woede van de vijand groot zijn, ofschoon de nood groter wordt en toeneemt van dag tot dag, zij roepen en houden aan in het gebed, zij wachten en hopen, hoe lang? totdat de Geest van boven uitgegoten wordt, die de machtige schepen verbrijzelt en alle macht der wereld vernietigt. Dit doet de Heere Zebaoth. Hij verbrijzelt alles, wat zich tegen Hem verheft.

"Gelijk zij het gehoord hebben" zoals het beloofd is, zoals wij het vernomen hebben in de duistere nacht uit Zijn woord, dat ervaren wij nu en "zien het in de stad des Heeren der heirscharen, in de stad van onze God", in de stad des Konings, die alle macht heeft. "Hij bevestigt haar tot in eeuwigheid."

Welgelukzalig zijn wij, wanneer wij ons buigen onder Gods oordelen, die ons overkomen en niet als een hond in stok of steen bijten! Welgelukzalig zijn wij wanneer wij niet vragen: wat zullen wij eten? wat zullen wij drinken? waarmede zullen wij ons kleden?

Welgelukzalig zijn wij wanneer wij met de tollenaar binnengaan in de tempel des Heeren, in de tegenwoordigheid van Zijn genade, en daar wachten, wachten, vooral niet ongeduldig worden, maar wachten (-) waarop? op Zijn "weldadigheid".

Welaan, dan houdt ons de duivel alle mogelijke zonde voor, ja, dat is waar! bovendien, wat zijn wij, of wat hebben wij, dat wij niet ontvangen hebben en wat willen wij ons boven deze of gene verheffen, die neergeworpen en gevallen is (-) bij ons is het toch niet anders! Alle zondaren hebben niets verdiend, niets dan de hel. Waarop moeten wij dan wachten? Dat het weer beter wordt, dat wij weer geld in de hand ontvangen?

Nee, kom tot God met uw zonden, met de zonden van uw huis, van uw kinderen, met de zonden van uw moedwil en uw lichtzinnigheid, kom tot God met uw zonden en wacht, wacht (-) God is goedertieren, God is goedertieren! Wij hebben niets verdiend, maar Hij is vol van goedertierenheid, wanneer men Zijn bloed te hulp roept.

Amen.

Vragen:

1. Wat wordt met de 'stad onzes Gods' bedoeld in vers 2?
2. Noem eens een vergelijkbare Psalm?
3. Vergelijk deze Psalm eens met Openbaring 21. Noem eens een overeenkomst. Noem ook een verschil?
4. Waaruit blijkt nog meer het verschil?
5. Waaruit blijkt in deze Psalm dat Jeruzalem wordt aangevallen?
6. Welke heidense koningen hebben Jeruzalem belegerd? Wie waren toen koning te Jeruzalem?
7. Hoe zien jullie vers 5 t/m 9 met betrekking tot de Kerk van het nieuwe testament?
8. Wat zegt deze Psalm jullie persoonlijk?